

beli mladič je spal zelo razšopirjen tako dolgo, dokler ga ni predramil samec, ki mu je izpulil iz perutnice dolgo pero. Mladič se je stresel, plaho je dvignil glavo in se stisnil v tesno kepo, a samica je vzela samcu iz kljuna belo pero in se kazala, kakor bi hotela braniti. Skočila je med samca in mladiča, a samec je kljuval preko nje po mladičevem belem perju in se tuintam tiho, nekako jezno grgajoče oglašal. Samica je branila resnično, prestrezavala samčev kljun, in ko je zadel samec mladiča enkrat uprav nad kljunom, da se je pokazala živordeča kri, se je nenadoma razljutila. Razprostrla je peruti, zakrakala je dvakrat, trikrat naglas, odprla nekoliko

ČEŠKI MINISTER-ROJAK DR. PACAK

kljun in se zagnala v samca. Kljuvala ga je po glavi in po hrbtu, njegovo črno, v modro kovinsko barvo se izpreminjajoče perje se je lovilo po listju in vejah nižje spodaj, a samec se ni branil. Miroval je, zatisnil parkrat oči, ko ga je izkljuvala baš po temenu, naposled se počasi dvignil na vejo, ki je rastla višje, zakrakal s čisto vsakdanjim odurnim glasom in odletel. Vzpel se je visoko v zrak, letel enkrat, dvakrat v krogu nad tistim krajem, nato se obrnil naravnost proti goram in odletel v visoki in popolnoma ravni črti.

Samica ni gledala za njim. Mladiču je poravnala perje, skušala mu odstraniti kri, ki se je bila zbrala v živordeči kaplji na njegovem kljunu, in

končno je odletela z njim na polje. Tam mu je poiskala hrane, sama mu polagala v kljun in ga branila pred vranami, ki so se zaletavale vanj. In hodila je od tistih časov vedno z njim. Skupaj sta spala na hrastu tik gnezda, zjutraj sta skupaj letela na kraj, kjer sta bila sama in sta lahko nemoteno iskala hrane, v popoldanski vročini sta čepela v gostem grmičevju ob samotnem potoku in na večer, ko so se že vsi gozdni prebivalci umirili, sta letela večinoma na skrivaj in nizko ob robu gozda proti hrastu, kjer sta prenočevala.

Beli mladič je rastel naglo in je bil že skoro prav tako velik kakor samica. Ali čez prsi je bil drobnejši, njegova glava je bila manjša, kljun krajši in ožji in skoro sličen golobjemu, noge tanjše in slabše, a njegove rdeče, velike oči so bile še daleč bolj plašne in nezaupljive kakor samičine črnosive, neprijazne in neverne oči. On se ni bal samo ljudi, ampak tudi vsakega ptiča, ki je bil vsaj njegove velikosti. In nekoč se je celo dogodilo, da je bežal pred vrabci. Za hip je bil sam na njivi, priletela je jata vrabcev, sedla krog njega, kričala vanj, šopirila se in se zaletavala proti njemu, a on se je preplašil nenadoma in zletel. Tiho je letel, nevisoko nad zemljo, kakor tat je bežal skrivoma ob maji in se naglo skrnil v gostem grmičevju. Tam je dihal ves zasopljen, spustil peruti do tal in se tresel po svojem belem slabotnem telesu.

Samec se ni vrnil nikoli več. Mogoče je, da se je samica kdaj spominjala nanj, takrat morda da so ga iskale njene nikomur zaupajoče oči, ko se je dvignila včasih ob jutrih nenadno visoko nad gozdom kvišku, letala tam semintja v dolgih, vijugastih črtah, obstala za hip včasih na mestu, trepala naglo s perutnicami in strmela tja nekam daleč proti goram. Nekoč je tudi odletela v tisto stran zjutraj navsezgodaj in vrnila se je šele takrat, ko je bilo zašlo solnce in se je po naravi polagoma mračilo.

Beli mladič je bil prepuščen tisti dan čisto sam sebi. Zjutraj se je spustil varno po hrastovem vejju do zadnjih vej in zletel od tam na tla. In ko je tako iskal ob robu gozda hrane, mu je vdaril mahoma na uho silen pok, vse krog njega so se zarila v zemljo majhna svetla zrna, drobcji prsti so odleteli v zrak, rjav pes je letel preko polja proti njemu in tam daleč je vpil visok, bradat človek: „Bela vrana, bela vrana!“

V hipnem in silnem strahu se je dvignil v zrak, visoko se je vzpel, letel tja proti drevesu, ki je stalo globoko v dolini, in je počilo vnovič in čisto mimo njegovih oči je zletela množica drobnih svetlih zrn, ki so se zasvetila v solnčnih žarkih kakor rosa. In tako vdruživ prestrašen je letel na vso moč v vijugasti črti dalje in dalje. Čez dolino, čez holm,